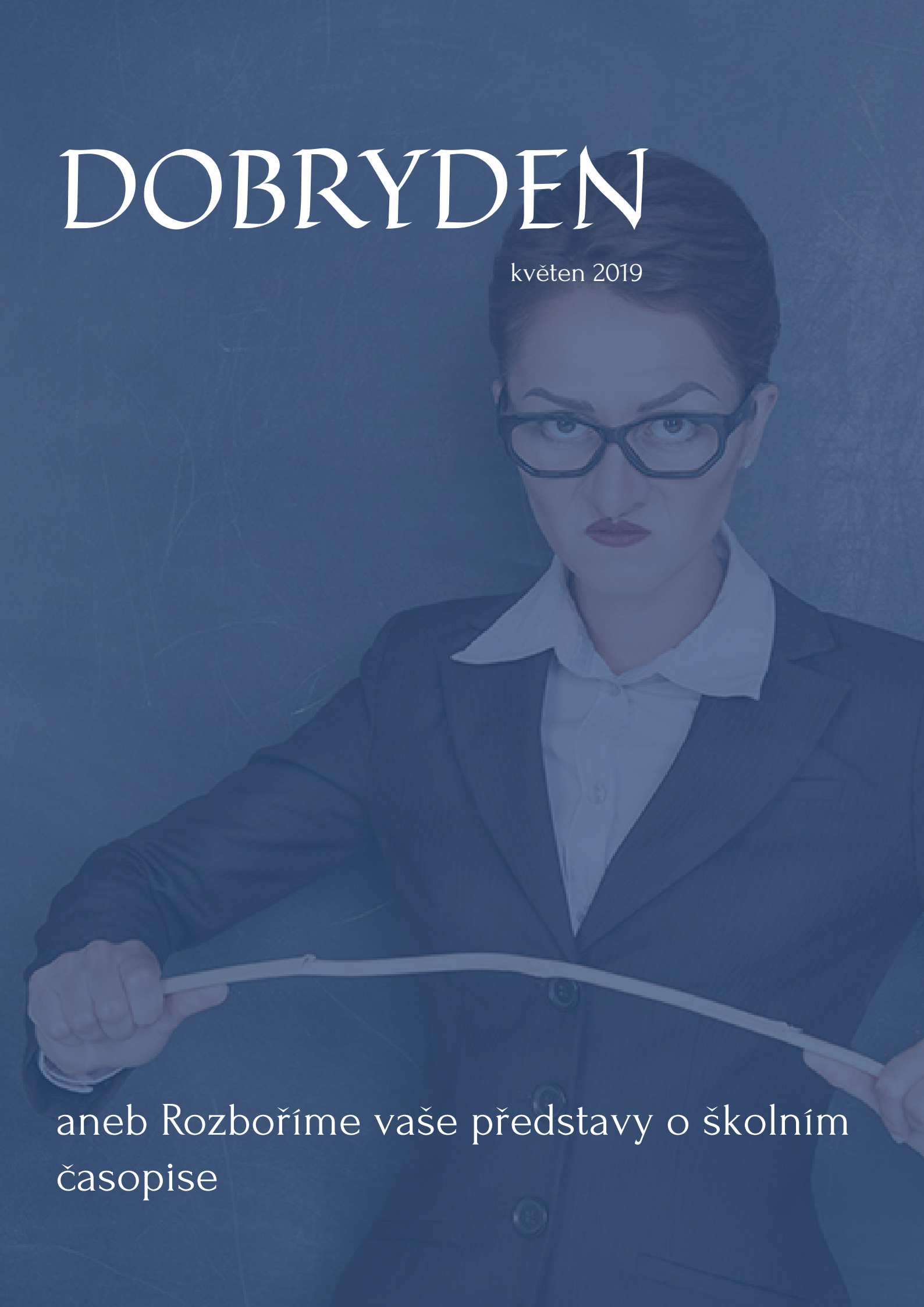

DOBRYDEN

A woman with dark hair, wearing glasses and a dark suit over a white collared shirt, is shown from the chest up. She has a serious, determined expression and is tearing a long, thin strip of white paper horizontally across the middle of the frame with both hands. The background is a textured, mottled blue-grey.

květen 2019

aneb Rozboříme vaše představy o školním
časopise

Konec šéfredaktorů v Čechách

Milí čtenáři,

je tomu již více než rok, kdy naposledy vyšel školní časopis a řekněme si upřímně, je dobře, že od té doby jeho místo nahradily jen prosté aktuality na webových stránkách školy občasné doplněné oním „krátkým vyrušením z vyučování“ v rozhlasu. Mnohé se od té doby změnilo – náš šéfredaktor Martin Veselý nastoupil do maturitního ročníku (kdybychom byli rádio, nechali bychom mu zahrát písničku) a naše původní redakce upadla v zapomnění.

Jak to ale, že nyní vidíte další díl časopisu? Jako za vše v dějinách, i za tohle může žena – paní učitelka Obrtelová (GPS souřadnice pro ty, co nevědí – kabinet naproti tělocvičny). Tato druhá dáma češtiny, hned po Boženě Němcové, naši třídu donutila nejenom otevřít staré knihy zapadané prachem kvůli referátům, ale dokonce napsat pro vás časopis, ke kterému má osobní vztah od dob, kdy na jeho tvorbu dohlížela.

Rozhodli jsme se jej ale pojmout trochu jinak – méně odborných termínů, více infantilního teenagerského humoru (byť nám korekce neumožňuje používat „hrubá slovíčka“) a hlavně jsme jej opět přejmenovali. Proč právě takto? Když toto slovní spojení zazní z rozhlasu, všichni víme, že se dozvíme něco, co nás sice nijak neobohatí, ale je to přeci jen milé „krátké vyrušení z vyučování“. A to myslím, že tento časopis může vystihnout zcela dokonale.

Děkuji za inspiraci Martinovi Veselému, který mi pomohl tento originální název vymyslet. Zbývá jen popřát hodně štěstí u maturity a pevné nervy na vysoké škole.

Věřte, že i za tímto nijak zvlášť dlouhým dílem jsou dlouhé hodiny práce, krve, potu, prokrastinace a kávy všech našich redaktorů, které budete mít v tomto čísle možnost poznat.

Přeji vám příjemné čtení,
Oldřich Wolf
šéfredaktor

Obsah

Obsah	2
Konec šéfredaktorů v Čechách	2
Finsko je o krok napřed	3
Alternativní vs. klasické školství	4
Prokrastinační článek o prokrastinaci	6
Panis et butyrum	7
Konec Hry	8
Konec superhrdinské klasiky	11
Normie memes for defekující teens - výběr redakce	12
Akční kalendář akcí školy	14

Finsko je o krok napřed

Země, která se ještě před 60 lety zabývala sázením brambor, se vyhoupla mezi státy s nejvyšší vzdělaností. Ptáte se proč? Díky vyspělému školskému systému.

Od kdy?

Do 70. let minulého století je Finsko hlavně zemědělské. Avšak poté se upravuje Národní komisi pro vzdělávání za pomoci učitelů a expertů struktura školních osnov, tyto osnovy jsou kontinuálně revidovány.

Čím se vyznačuje tento systém?

Tato země má jednu z nejkratších školních docházek na světě, i přesto ale Finové dosahují vysoké vzdělanosti. Jak to dělají? Díky několika bodům. Rovnost příležitostí, což znamená, že každý člověk má právo na vzdělání. Bezplatné je základní vzdělání včetně obědů a doučování. Finové investují do školství a vyplácí se jim to. Následně komplexnost vzdělání. Základní vzdělání probíhá ve věku od 7 do 16 let. Se 13 rokem života začíná být dítě hodnocené a škola se v nich snaží probudit zájem o vzdělání. Velká většina studentů pokračuje na střední školy. Nutná je také kvalifikace učitelů, protože učitelé jsou v této severské zemi velmi vážená a dobře placená profese (plat okolo 3000 – 4000 €). Kantoři jsou vysoce vzdělání a žadaní, ale ke studiu se dostává velmi málo lidí. V neposlední řadě je také povzbudivé hodnocení. Ve Finsku se snaží žáky nedemotivovat, neboť se je pokouší naučit jak za sebe zodpovídat, rozhodovat a jak si plánovat život. Každá škola si určuje, jak bude hodnotit. Hodnocení je předkládáno prostřednictvím učitele žákům. Toto hodnocení má napomoci studentům v dalším rozvoji. A posledním důležitým aspektem je také spolupráce mezi učiteli, kteří se dohlavují na rozdělení školáků do hodin podle potřeby. Takže mají možnost probírat lépe učivo s horšími žáky.

Co po střední škole?

Finové se většinou po maturitě snaží získat terciární vzdělání, avšak množství jejich žádostí vede k odmítání velkého počtu studentů. Na vysokých školách studenti nejsou číselně hodnoceni. A pokud se Fin nedostane na VŠ, tak začíná život s praktickými znalostmi.

Je to budoucnost českého školství?

Ve Finsku tento systém funguje již skoro 50 let. Ovšem nesmíme zapomenout, že u nás jsou jiné poměry než u této severské země. Proto si musíme klást důležitou otázku. Jsme na to připraveni? A kdo jiný, než právě my, by něco takového měl chtít? My jsme budoucnost!
| David Zatloukal

Alternativní vs. klasické školství

Když se mnoha lidí zeptáte, co si představují pod pojmem alternativní školství, většina pomyslí na domácí výuku anebo neví, o co jde. Proto bych asi měla začít tím, že objasním tento pojem. Ano mezi alternativní školství patří i domácí výuka, ale zdaleka to není hlavní zástupce alternativního vyučování. Mezi alternativní typ vyučování patří hlavně alternativní školy jako třeba Montessori, Waldorfská a Daltonská. Jediné, co je pro tento typ společné, jsou záměry, které dle mého názoru by měly zastávat i klasické školy, ale ne vždy tomu tak je.

Záměry alternativních škol jsou hlavně:

- budování vlastní zodpovědnosti, což je dle mého pozitivní v ohledu, že žáci dokáží být vůdčí typy, ale na druhou stranu mohou mít v budoucnu problémy s prací v kolektivu a nebudou schopni se spoléhat na ostatní
- aktivita žáka ve výuce, nikoli učitele, jak je to ve většině případů klasických škol. Problémem našich škol je, že učitel málo spolupracuje s žáky a má pouze látku, kterou jim musí předat a oni se ji následně naučit, ale nejde jim o to, ulehčit žákům zapamatování si učiva z hodiny. Na rozdíl od alternativních škol, které se naopak snaží o předání učiva žákovi tak, aby si z této hodiny opravdu něco odnesl a nemusel trávit doma čas věnovaný látce.
- důvěra ve vztahu učitele a žáka, díky lepšímu vztahu žáka s učitelem je výuka pro žáka určitě přínosnější a uvolněnější
- tempo výuky odpovídá potřebám žáka, učitel nemá přesně daný termín na probrání určitého učiva nezávisle na porozumění žáka a navíc učitel má více pravomocí pro rozvíjení talentu žáka v určitém směru. Ale potom není dítě připraveno odolávat nějakému stresu.
- vyučuje se v malých skupinách a často mimo budovu, v tomto vidím velký problém alternativního vyučování pro budoucí život žáka. Může mít problém při začleňování do společnosti při přechodu do práce a i celkově v životě. Nebude umět řešit základní problémy a nebude umět jednat s vrstevníky.
- škola poskytuje místo známek pouze slovní hodnocení, což se mi opravdu líbí, protože najednou učitelům nemůže záležet na známkách, ale naopak na porozumění učivu. Učitelé nemůžou rozhodovat o hodnocení žáka podle průměru známek a pouze povrchové inteligenci, která závisí na množství stráveného času nad učivem doma.
- klade se důraz na používání v praxi, takže se vám učitelé ani nesnaží předat vědomosti, které nikdy nebudete schopni použít vzhledem k nesmyslnosti učiva, jak je to v klasickém školství.

Učitelům v klasických školách jde často jen o to, si odpracovat nějakou pracovní dobu a ne přimět žáky, aby je toto učivo zajímalo. Často mi přijde, že se učitelé ani nesnaží nám výuku zpříjemnit, ale jen potřebují velký počet známek a kvantu zapsaného učiva, které se máme naučit na jeden test a po testu se s tímto učivem nikdy znovu nesetkáme.

V klasickém školství jsou bohužel rámcové vzdělávací programy a díky tomu množství učiva, které musí učitel nějakým způsobem předat žákům za určitý čas. Nikoho nezajímá, že

každý člověk je jiný a jinak rychle taky vstřebává učivo.

Osobně si myslím, že hlavní zdroj informací bychom měli mít z hodin strávených ve škole a ne z nekonečného učení doma, které nepodporují alternativní školy, jenže to nepůjde, pokud se nezmění přístup učitelů a to nepůjde, pokud budeme mít nadále rámcový vzdělávací program.

Když se zeptáte jakéhokoli dospělého na to, co si pamatuje ze školy, řekne vám, že vůbec nic. Myslím, že takto by to být určitě nemělo, když už školou strávíte asi 13 let vašeho života. Otázkou je jestli to tak mají i dospělí, co se učili pomocí alternativního školství.

Možná je toto problematika pouze českého školství a opravdu si myslím, že tento přístup, jak už učitelů tak i jako důsledek přístup žáků, špatný.

Závěrem bych chtěla říct, že základní účel školství jako takového, je předat žákovi vědomosti potřebné do života a tento účel plní rozhodně lépe alternativní školy, protože mají k žákovi osobní přístup a vstřebávání vědomostí je individuální. Také v alternativních školách je rozhodně více rozvíjen váš talent v určitém okruhu a určitě vám celkově předá více vědomostí a pravděpodobně si je budete i déle pamatovat. Ale na druhou stranu vám bude dělat větší problém přizpůsobit se pracovní morálce, řešit společenské konflikty a odolávat stresu. Ale i tak spousta mladistvých v této anketě hlasovala pro alternativní školy.

Ale naopak, v klasickém školství se naučíte zorganizovat si čas, najdete si kamarády na celý život, nebudete mít problém začlenit se do společnosti, budete umět řešit základní společenské problémy, budete vědět, jak se chovat v této společnosti a rozhodně vám dá do života klasická škola více zkušeností pro lehčí přechod do pracovního prostředí. Proto většina dospělých hlasovala pro klasický školský systém.

Jenže od škol se očekává zisk vědomostí a přivedení dítěte do sociální skupiny je pouze vedlejší produkt. | *Adéla Přecechtělová*

Prokrastinační článek o prokrastinaci

Abych vás uvedla do problému, musím říct, že jsem měla na odevzdání tohoto článku zhruba 3 týdny, ale nějak jsem se k tomu stále nemohla dostat, takže jsem to neustále odkládala až do dne, kdy mi můj spolužák (a náš šéfredaktor) napsal, že už to mělo být pět dní hotové. Tento článek tudíž píšu v jednu hodinu v noci, po návratu ze Skotska, s dvěma litry kávy v sobě. Tolik k praktické ukázce z praxe.

Komu by bylo ještě stále nejasné, o co jde, mluvím o výrazné a chronické tendenci odkládat plnění povinností či úkolů na pozdější dobu.

Co se týče tipů na to, jak se zbavit prokrastinace - žádné spolehlivé způsoby nefungují, vyzkoušeno za vás. Jen je potřeba se občas lehce nakopnout (nebo se nechat nakopnout) a začít s vaším úkolem alespoň o den dříve, ale je naprosto zbytečné tohle psát, je mi jasné, že to nikdo z vás, kdo tohle čte, neudělá (ani já ne), protože prostě proč to dělat, když máte ještě jeden krásný volný den před sebou, že.

Prokrastinujte dál, není úniku. Hlavně nezapomínejte na to, že v tom nejste sami, tak neztrácejte hlavu, když něco nestihnete, protože je dost pravděpodobné, že všichni ostatní jsou na tom úplně stejně. | *Sára Sadílková*

Panis et butyrum

Blíží se nám maturity a závěrečná zkoušení prakticky ve všech předmětech, a protože se s prázdným žaludkem těžko učí, připravíme si něco chutného a přitom levného (jsme studenti, nemůžeme si dovolit utrácet). Dnes si tedy připravíme Panis et butyrum. Věřte mi, že budete nadšeni!

Koupíme si asi 25 centimetrový chléb od značky Rašner z Jihomoravského kraje. Dále si koupíme 125 gramové máslo od značky Madeta s bohatým zdrojem vitamínu A, které je vyrobeno z kvalitních surovin (alespoň to tvrdí). Pomalým krokem se nyní už můžeme přemístit k pokladně, protože máme veškeré suroviny v košíku. Náš nákup by měl stát kolem 57 korun, zaplatíme jej 100 korunou a zbylých 43 korun si můžeme nechat na další pochoutku, zmrzlinu, nebo podplacení zkušební komise u maturity.

Z papírového obalu vytáhneme chleba, který položíme na dřevěné prkýnko. Po té z šuplíku vyndáme nůž, odměříme si zhruba 1 cm od okraje a krájíme. Při krájení si můžeme zapnout nějakou tu hudbu pro zpříjemnění přípravy jídla. Nedoporučujeme nic pomalého, krájeli bychom to dlouho, ale ani příliš rychlá a agresivní hudba není vhodná, protože si musíme dát záležet na estetické úpravě. Hudba nám už hraje v uších a můžeme se vrhnout na máslo. Nyní vyndáme z šuplíku příborový nůž o délce 10 cm. Jemným tahem svisle odkrojíme tenký plátek másla a hned nanese na připravený chléb. Nečekáme na nic a hned musíme mazat, aby se náš recept povedl! Chléb přeneseme na nějaký krásný talíř, například na porcelán po babičce.

Náš Panis et butyrum je na světě. Jistě jste všichni poznali, že za latinským názvem, který je pro studenty, kteří si vybrali deskriptivní geometrii místo latiny, prakticky nevyslovitelný, se skrývá dobrý český chléb s máslem.

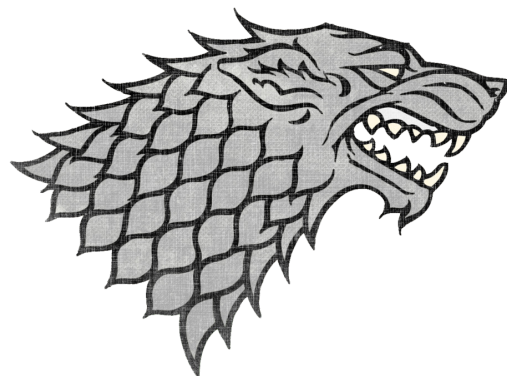
Skuteční gurmáni si mohou recept vylepšit kouskem nějaké zeleniny. Přejeme všem dobrou chuť a těšíme se na vás příště. | *Majka Nguyenová*

Konec Hry

Třetí epizoda finální série celosvětově populárního seriálu Hry o trůny vzbuzovala ve všech fanoušcích velká očekávání a rozhodně ne bezdůvodně. Autoři od ní slibovali největší bitvu nejen celého pořadu ale také kinematografie vůbec, kdy se svými 82 minutami měla konkurovat epické Bitvě o Helmův žleb z druhé adaptace Tolkienova Pána Prstenů.

Samo natáčení zabralo nepředstavitelných 11 týdnů, kdy se na scéně pohybovalo přes 750 lidí, a celková cena se vyšplhala na 15 milionů dolarů. Své prvenství si drží i jako nejdelší epizoda Hry o trůny, ale také jako nejdelší epizoda napříč celou seriálovou historií, kdy není rozdělena na dvě části ani zaznamenána jako celovečerní film. Samotnou bitvu režíroval už dříve osvědčený Miguel Sapochnik, který se zasloužil o největší bojové momenty celého seriálu, jakými jsou epizody Tvrdomov nebo Bitva bastardů, čímž si HBO v podstatě zajistilo nezpochybnitelný úspěch a nenechalo tak nic náhodě.

Obrovská očekávání se nabízela sama, nemluvě o mírném zklamání fanoušků z předchozích dvou epizod, které jsou kritizovány za nedostatek akce a bojových momentů a oba díly tak zapadly do průměrné produkce seriálu. S velkými očekáváními jde ale ruku v ruce stejně tak velká možnost zklamání, přičemž každému, kdo epizodu sledoval, bylo jasné, že se píšou dějiny moderní kinematografie – ať už budou jejich očekávání naplněna nebo ne.

SPOILER WARNING!

Následuje rozbor zatím odvysílaných dílů (tj. prvních třech)

Třetí epizoda představuje vyvrcholení jedné z největších hrozeb seriálové tvorby napříč dějinami, tudíž nelze jen tak narovinu říct, zda je zklamáním nebo autoři skutečně dostáli svým slovům. Faktem ale zůstává, že jde o nefalšovanou hru pocitů a emocí podanou nesku-

tečně epickým způsobem, jaký vezme slova z úst nejednomu divákovi. Sama v podstatě funguje na doslova úžasné práci dvorního hudebního skladatele Hry o trůny Ramina Djawadiho, který svou hudbou zajistil emocionální procítěnost a epičnost každé scény epizody, jež by bez něj byla jen sotva vrcholem seriálové kinematografie.

Samotné třetí pokračování série provází od prvního snímku neutuchající atmosféra, díky níž dává za své napětí budované předchozí dva díly a diváka tak nutí prožívat každíčký moment na obrazovce, o čemž přece filmová a seriálová tvorba koneckonců je. Ať už sledujete třetí díl jako obyčejný fanda seriálu, nadšenec do celého světa Hry o trůny, filmový kritik anebo jen jako někdo, kdo se snaží zahnat nudu, všichni ji budete prožívat z celého srdce, budete

fandit oblíbeným kladasům, nenávidět záporáky, s napětím v očích budete hltat každou sekundu a každá ztráta vás přinutí uronit slzu. Takový je jeden z vrcholů Hry o trůny, vtáhne vás a nepustí, a přesto vás může zklamat a vy jej budete už navždy zatracovat.

Dějová linka sama o sobě obsahuje valnou řadu nesrovnalostí, na jaké fandové Hry o trůny nejsou zvyklí a jež kvalitu celé epizody stahují pěkně dolů. Především je to taktika a celková strategie boje, kdy naprosto bije do očí nelogičnost daných rozhodnutí, absurdita některých scén a celkový konec. Epizoda tak sama na sebe upozorňuje spoustou „wtf momentů“ od nasazení dothracké jízdy do přímého boje se stotisícovou armádou

mrtvých, naprosto neohrožený boj přeživších hlavních postav, kdy každému bylo naprosto jasné, že museli dávno zemřít až po nahnání žen, dětí a starců do krypt, když váš soupeř dokáže mávnutím rukou oživit mrtvé. Přesto zmíněné zápory do jisté výše vynahrazuje spousta scén epických natolik, že se dech musel zatajit sebevětšímu skeptikovi. Stačí jmenovat obrovskou ledovou bouři nesoucí se na Zimohrad spolu s armádou mrtvých, zapálení mečů dothrackých bojovníků Melissandrou, vystoupaní Jona a Deanerys na dracích nad mračna bouře, oživení mrtvých v kryptě, Aryin boj o přežití v knihovně hradu, poslední slova Theona před jeho smrtí, smrt Lyanny Mormont po tom, co vlastními silami zabila nemrtvého obra, ochranu své královny z posledních sil Jorahem uprostřed bitevního pole, Jonův pokus přemoci Viseryona jen s vlastním mečem a v neposlední řadě také konečnou scénu, kdy zatínáte dech s očekáváním, jestli nakonec Noční král zabije Brana a vezme tak světu možnost nahlédnout do celé historie od počátku věků, aby se už nikdy nemohl vzpamatovat z nadvlády Dlouhé noci a Bílých chodců. A v dokonalém šoku, srovnatelným snad jen s jedničkou z otázek z fyziky, zjišťujete, že se na Nočního krále vrhá Arya a pomocí dávno naučené finty mu zaráží dýku z valyrijské oceli hluboko do těla a on se rozpadá v tisíc malých kousků ledu jako celá jeho armáda.

Právě zmíněný konec představuje trn v oku většiny fanoušků seriálu, kteří se s ním budou smířovat ještě hodně dlouho. Svým způsobem je jejich nespokojenost logická, poněvadž

v ani ne dvou sekundách zemře záporák s ambicemi zabít všechno živé v celém světě, jehož hrozba narůstá téměř od prvního dílu seriálu a v osmi sériích připravuje HBO všechny své diváky na největší bitvu všech dob... Nemluvě o faktu, kdy jej zabije nejméně vhodná postava z hlavních charakterů celé série a fanoušci jsou tak ochuzeni o epický souboj jeden na jednoho Jona a Nočního krále, na nějž nás tvůrci v podstatě připravovali od šesté série.

Přesto všechno je ale nutné vzít konec epizody a zároveň jeden z vrcholů seriálu z objektivnějšího hlediska. Kdyby Nočního krále zabil Jon nebo kdokoli jiný z ostatních hlavních postav, každý by si zase stěžoval na to, jak předvídatelné to bylo... V opačném případě se Arya jeví jako dokonalá možnost, protože na rozdíl třeba od Jona, Jaimeho nebo i Daenerys neoplývá řadou titulů a především se ukazuje smyslnost celé její cesty od první epizody, kdy

nejen cvičila s tichými vrahy a zabila nejednoho nepřítele. Ukazuje se důvod, proč byl Berrick tolikrát oživen Pánem světla, když Aryi zachraňuje život a sám umírá, a Melisandra jí hned na to připomíná jejich první setkání s ní, kdy jí řekla, že zavře mnoho očí, hnědé zelené a modré... Dokonce sám Bran Aryi dal dýku z valyrijské oceli, s níž ho měli zabít najatí vrazi po tom, co byl svědkem styku Jaimeho a Cersei, a s níž Arya Nočního krále zabila.

S jistotou se dá říct, že volba Aryi jako toho, kdo zabije Nočního krále, je více než logická, třebaže ne tolik uspokojivá jako kdyby to udělal Jon. Sám fakt, kdy hrozba stavěná napříč celým seriálem je zahnána v několika sekundách jen naopak poukazuje na původní myšlenku

autora předlohy G. R. R. Martina, který chtěl upozornit na to, že skutečné zrůdy se i přes nelidskou hrozbu jistě smrti skrývají jen v lidech samotných.

Co se týče chaotičnosti velkého množství scén a tolik vyčítané viditelnosti toho, co se na obrazovce děje, musíme vzít v potaz především to, že kdyby dané scény dávaly dokonalý smysl, nemohlo by tak následovat to, co pro jednu ukončilo hrozbu Nočního krále. Samotný fakt, kdy celá bitva probíhá v noci a diváci si tak stěžují na špatnou viditelnost, ospravedlňuje odkaz na původní knižní sérii Hry o trůny – Píseň ledu a ohně, kdy v celé epizodě v naprosté temnotě s úžasem sledujeme bitvu ledu a ohně, jež by se ve své chladné hře čistých emocí a pocitů dala přirovnat k písni.

Zakončení jednoho z vrcholů nejen seriálu ale kinematografie jako takové tak s jistotou dává naprostý smysl a třebaže mnoho z diváku zklamal, nemůžeme mu zpochybnit fakt, že jako seriál sloužící k zabavení publika a vtáhnutí diváka do víru skutečných pocitů a emocí zafungoval lépe než jaký jiný a my se od zažehnané hrozby ze severu můžeme vrátit k původní hře o trůny a sledovat tak epické vyvrcholení jedné z největších popkultur současnosti. A my už se nemůžeme dočkat další bitvy, která nás čeká. Valar Morghulis! | *Jakub Zeman*

Konec superhrdinské klasiky

Avengers: Infinity War a Endgame jsou posledním krůčkem k zakončení jedné velké éry filmů z MCU (Marvel Cinematic Universe, pozn. red.). Jedná se o projekt, který se dost možná už nikdy nebude opakovat, minimálně ne se stejným pocitem překvapení pro současnou generaci filmových diváků. I proto je Endgame velkou událostí, kterou letos ve světě kinematografie učinili tvůrci pořádný poprask, a se kterou již nyní trhají výdělkové rekordy.

Žádným velkým překvapením určitě není zápletko s cestováním časem. O té se dalo již spekulovat hned po konci třetích Avengerů, jelikož byly oznámeny filmy s postavami, které v Infinity War „umřely“. Po zhlédnutí snímku doporučuji pro lidi s dlouhým vedením, aby se šli podívat na nějaké video, které časové linky vysvětluje, protože spousta lidí v tom má doslova guláš. Použití mechanismu cestování v čase v sériích typu X-Men nebo Avengers představuje

z obchodního hlediska geniální způsob, jak v nich nejen pokračovat, ale i jak převyprávět již existující filmové příběhy. Pochopitelně i tento způsob v sobě nese svá úskalí, například v tom, že ne vždy se vám bude nově udělená realita líbit. Tvůrci sami sebeironicky upozorňují na to, že v případě motivu cestování v čase nepřicházejí s ničím originálním. Umožňuje jim to při testování a přenášení superhrdinů do minulosti rozehrát spoustu vtipných narážek a odkazů na filmy, v nichž je tento motiv použit. Diváka asi nepřekvapí, že nejvíc z nich se vztahuje k sérii z osmdesátých let Návrat do budoucnosti. Hlavní zápletko pak stojí na tom, že se přeživší Avengeri snaží v různých obdobích minulosti sehnat Kameny nekonečna, aby se jim za pomoci nich podařilo změnit minulost, která vedla k depresivní přítomnosti.

Největším překvapením ze všech je, ale odklon od akčně nabitě Infinity War, v níž se tvůrci snaží dopřát každému hrdinovi jeho pět minut slávy. Zatímco v Endgame sledujeme strategické přesouvání šachových figur. Kdo tipoval, že v Endgame dostane nejvíc prostoru stará garda (Kapitán

Amerika, Iron Man) původních Avengers, ten uhodl správně. Protože na ty je tu kladen největší důraz.

Rozhodně však ne způsobem, jakým předvádí ukázky. Ty odhalují jen asi první čtvrtinu filmu. Krůček za krůčkem staví Russoové, tedy bratři stojící za režii filmu, do popředí emoce a komplexní vztahy mezi postavami a diváky. Moc dobře vědí, že staví na desetiletém vztahu universa s divákem. Už jen proto Endgame nejlépe zafunguje na odvěké fanoušky, kteří pochopí všechny drobné narážky a reference.

Řekl bych, že lépe to snad udělat nešlo. Infinity War mě uchvátilo díky sebemenším maličkostem a samotnému nápadu dát všechno a všechny dohromady. Endgame mě ovšem takzvaně emocionálně zničil, protože vidět své oblíbené postavy, které znám už od svých mladých let, při jejich posledním společném střetu se zlem je zkrátka srdcervoucí. Dávám 10/10 a doporučuji jít na film s dabingem, protože je kvalitně namluvený a jediné v češtině zde může zaznít reference na český seriál Most. | *Marek Sedláček*

Normie memes for defekující teens - výběr redakce

hele slyšel s
ze umrela
vera bila?

jo?
no tak ted
uz je to
vera byla

hej proc je
ti tak blbe

bo lonske
spagety

vite kde
najdete
paraplegika?

tam
kde ste
ho vcera
nechali

No one.*
Billie Ilish :

Me before I meet my Tinder date

Akční kalendář akcí školy

Květen						
Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

31.5. -- Předání maturitního vysvědčení

Červen						
Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

1.6.--21.6. – Vodáky

4.6.–7.6 – Zájezd do Europaparku

21.6. -- Uzavření klasifikace

25.6. -- Výlety

26.6. a 27.6. -- Sportovní / projektové dny

28.6. -- Vysvědčení

Červenec						
Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	30			

Srpen						
Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31